

Arrest

nr. 228 619 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 maart 2019 houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 17).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2019 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot vestiging.

Op 21 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 17), aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 april 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VESTIGING

Gelet op artikel 15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag om machtiging tot vestiging ingediend op 05.03.2019

door A.-F., A. M.
geboren te Bagdad op (...)1977
van Irakese nationaliteit,
is verworpen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

aanvraag verworpen om reden van openbare orde / veiligheid van het land:

Betrokkene werd op 14.03.2016 veroordeeld door de Politie rechtbank van West-Vlaanderen afdeling Brugge tot een geldboete van 30,00 euro (x 6 = 180,00 euro) of (een vervangend rijverbod van 30 dagen) voor het negeren van het bord C1 - verboden richting en tot een geldboete van 15,00 euro (x6 = 90,00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 3 dagen) voor het besturen van een brommotorfietsen zonder spatborden en het ontbreken van het dim- en/of rood achterlicht en tot slot tot een geldboete van 200,00 euro (x6 = 1 200,00 euro) of (een vervangend rijverbod van 60 dagen) met uitstel voor 2 jaar voor 150,00 euro (x6 - 900,00 euro) of (een vervangend rijverbod van 30 dagen), verlies van het recht tot sturen voor 15 dagen van alle categorieën.

Betrokkene werd op 01.03.2018 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van West-Vlaanderen afdeling Brugge tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor 3 jaar en een geldboete van 100,00 euro (x6 = 600,00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 1 maand) met uitstel voor 3 jaar, bijzondere verbeurdverklaring voor namaking of vervalsing van een paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje / gebruikmaking van een nagemaakt of vervalst paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje.

Rekening houdende met het recente karakter van de feiten en vooral de laatste veroordeling voor het namaken of vervalsing van een paspoort waarvan hij gebruik maakte in het verleden wordt de aanvraag om machtiging tot vestiging verworpen."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd op 9 mei 2019 per drager in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet hij het volgende uiteen:

*"Eerste middel: schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, door verzoeker niet te hebben gehoord alvorens een voor hem negatieve beslissing te hebben genomen
Er kan door de overheid geen maatregel worden genomen tegen een persoon, dewelke voor die persoon negatieve gevolgen met zich meebrengt, zonder dat hij de gelegenheid heeft gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt aan het bestuur ter kennis te brengen.*

Het hoorrecht impliceert dat het bestuur de betrokkene voorafgaand aan de beslissing hoort. (R.v.St., MUSAH, nr. 45.972 van 3 februari 1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St., BAELE, nr.60.224 van 18 juni 1996; R.v.St., VERACHTERT, nr. 66.658 van 10 juni 1997; R.v.St., JANNES, nr. 84.491, 30 december 1999)

Het hoorrecht als algemeen beginsel betreft de persoon tegen wie de bestreden maatregel persoonlijk gericht is.

Dit is in casu het geval.

Verzoeker heeft een verzoek ingediend tot machtiging tot vestiging.

Er werd op 21.03.2019 een negatieve beslissing genomen, die verzoeker aldus persoonlijk raakt. Dit zonder dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden te worden gehoord of zijn standpunt aangaande de voorgenomen beslissing kenbaar te maken.

*De redenen tot weigering vinden hun oorsprong in twee veroordelingen, dewelke verzoeker, indien hij gehoord zou geweest zijn, zou hebben kunnen verduidelijken.
In casu werd verzoeker die mogelijkheid niet geboden.
Het middel is aldus ernstig."*

3.2 Waar verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht als nationaal rechtsbeginsel, beklemtoont de Raad dat de thans bestreden beslissing het antwoord betreft op verzoekers aanvraag om machtiging tot vestiging, met toepassing van artikel 15 van de vreemdelingenwet. Gelet op de toepasselijke regelgeving en gelet op de uiteenzettingen in de kwestieuze aanvraag van 5 maart 2019, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker er zich terdege van bewust diende te zijn dat hij, teneinde een vestigingsmachtiging te verkrijgen, in de eerste plaats diende aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt om een vestiging te verkrijgen. De bewijslast ter zake ligt volledig bij de aanvrager en dus bij de verzoeker. Het staat dan ook vast dat de verzoeker voorafgaand aan de thans bestreden beslissing ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van zijn situatie kenbaar te maken en te verduidelijken. Wanneer de gemachtigde in zijn beslissing tot verwerping van de aanvraag vaststelt dat de door de verzoeker in de aanvraag naar voor gebrachte elementen om deze of gene redenen niet kunnen worden aanvaard, dan valt dit volledig binnen de beslissingsbevoegdheid van de gemachtigde en dient deze de verzoeker geenszins op voorhand in kennis te stellen van de redenen waarom de aangevoerde elementen niet volstaan om de machtiging tot vestiging toe te kennen. Er valt bijgevolg niet in te zien waarom de gemachtigde ter zake tegenspraak zou moeten organiseren. De Raad wijst er op dat de hoorplicht niet kan worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat de verzoeker de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, zoals *in casu* wel degelijk het geval was.

Een schending van de hoorplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 15bis van de vreemdelingenwet *juncto* het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het verzoek van verzoeker tot machtiging tot vestiging, werd door de overheid afgewezen omwille van "redenen van openbare orde / veiligheid van het land".

De overheid steunt zich op artikel 15bis Vw, dewelke stelt:

"Behalve indien redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzetten, moet de status van langdurig ingezetene worden verleend aan een vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie, die voldoet aan de voorwaarden van § 3 [2 ...]2 en die een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk bewijst in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan zijn aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene."

De overheid steunt zich op de redenen van openbare orde of nationale veiligheid, daarbij verwijzend naar twee veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen.

Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Het komt de Raad niet toe zich in de plaats van de overheid te stellen.

Hoewel de overheid aldus over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt, is deze niet onbeperkt. Deze blijft onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel.

Aldus behoudt de Raad een marginaal toetsingsrecht, waarbij de beslissing kan vernietigd worden indien zij kennelijk onredelijk is.

Uit artikel 15bis Vw. blijkt dat de overheid in haar discretionaire bevoegdheid om de aanvraag tot machtiging te weigeren beperkt is. Uit artikel 15bis Vw. blijkt het uitgangspunt dat de aanvraag in beginsel dient te worden goedgekeurd, en slechts in het limitatief opgesomde geval van openbare orde of nationale veiligheid kan worden geweigerd.

Enkel indien er een reden van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden is, kan de aanvraag worden geweigerd.

In casu wordt verwezen naar twee veroordelingen.

De eerste betrof een eenmalige inbreuk door met een bromfiets zonder achterlicht en spatborden te hebben gereden in een eenrichtingsstraat. Hoewel dit inderdaad een inbreuk betreft, waarvoor verzoeker werd veroordeeld, waardoor hij een les heeft geleerd en zich thans correct op de baan begeeft, kan dit onmogelijk worden aangemerkt als een feit dat de openbare orde of nationale veiligheid aanbelangt.

Het begrip "openbare orde" of "nationale veiligheid dient stringenter te worden beoordeeld.

De tweede veroordeling wordt ook uit haar context gehaald. Verzoeker heeft nooit gepoogd zijn identiteit te verbergen. In Irak gebruikt men doorgaans het systeem van de "namenreeks". Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen een voornaam of een familienaam, men heeft 1 enkele reeks van namen. Een familienaam of geslachtsnaam kent dit systeem niet, per generatie schuift elke naam 1 plaats op. De laatste naam in de reeks krijgt het voorvoegsel "Al".

Bij omzetting naar het systeem van voornaam en familienaam, zoals dat in België gekend is, werden de eerste drie namen uit de namenreeks als voornaam aangemerkt, en als familienaam werd de laatste naam uit de namenreeks gebruikt, waarbij het voorvoegsel "Al" werd weggelaten. Bij aankomst in België was verzoeker niet gekend met het westerse systeem. Verzoeker maakte zich kenbaar en legde zijn Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor, deze met vermelding van de namenreeks.

Verzoeker werd in het register ingeschreven met als voornamen de eerste twee namen uit de namenreeks: "A. M.". De derde naam uit de namenreeks "A." werd weggelaten. De vierde naam uit de namenreeks "A.-F." werd overgenomen als familienaam.

Ook bij zijn ondervraging door het CGVS legde verzoeker zijn Iraaks paspoort voor, waarop duidelijk staat dat hij is geboren op 30.01.1977. Ook in zijn verhoor werd dit als zodanig opgenomen. Toch werd verzoeker ingeschreven onder niet correcte naam en niet correcte geboortedatum.

Verzoeker heeft een verzoek tot aanpassing ingediend, kreeg bevestiging dat dit werd doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken, doch tot op heden werd dit niet aangepast.

De politie van Brugge had de Iraakse identiteitsdocumenten van verzoeker gecontroleerd, met name identiteitskaart en paspoort, en beide documenten werden echt en geldig bevonden.

Uit de feiten kan geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid worden afgeleid. Dit dient strikt te worden geïnterpreteerd. Niet elke veroordeling geldt als een gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 15bis Vw. vereist een dergelijk gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid. Dit is strikter dan een veroordeling.

In casu is dergelijk gevaar niet voorhanden.

Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat de verwerende partij zich in haar beslissing steunt op de twee veroordelingen samen, nl. de veroordeling door de Politierechtbank enerzijds, en de veroordeling door de Correctionele rechtbank anderzijds.

Aldus worden beide veroordelingen in rekening gebracht om tot het besluit te komen.

Ook indien 1 van beide veroordelingen niet als reden van openbare orde of nationale veiligheid kan worden beschouwd, en de ander wel, stelt zich de vraag in hoeverre tot eenzelfde besluit zou zijn gekomen, indien slechts 1 van de 2 veroordeling in rekening zou zijn gebracht.

Het staat niet vast dat de verwerende partij tot hetzelfde besluit zou zijn gekomen, indien slechts 1 van de veroordelingen zou zijn weerhouden.

In casu schendt de beslissing voormelde bepalingen."

3.4 De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 15 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag tot vestiging van 5 maart 2019 wordt verworpen om reden van openbare orde/veiligheid van het land. De verwerende partij verduidelijkt in de bestreden beslissing dat verzoeker veroordeeld werd op 14 maart 2016 door de politierechtbank van West-Vlaanderen en op 1 maart 2018 door de correctionele rechtbank van West-Vlaanderen. De verwerende partij stelt dat rekening houdende met het recente karakter van de feiten en vooral de laatste veroordeling voor het namaken of vervalsing van een paspoort de aanvraag om machtiging tot vestiging wordt verworpen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en hij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in functie van artikel 15 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 15 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevindt, moet de machtiging tot vestiging verleend worden aan:

1° de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen of diens familieleden op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, voorzover deze, wat de echtgenoot of de partner betreft, samenleeft met die vreemdeling; 2° de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven.

De minister of diens gemachtigde kan controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de gestelde voorwaarden. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.”

Artikel 3, eerste lid, 5° tot en met 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is; (...).”

Uit de vermelding in de bestreden beslissing dat de aanvraag verworpen wordt om reden van “openbare orde / veiligheid”, kan afgeleid worden dat *in casu* de uitzondering uit artikel 3, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet werd toegepast.

Verzoeker betoogt dat zijn verzoek tot machtiging tot vestiging door de overheid werd afgewezen omwille van “redenen van openbare orde/veiligheid van het land”. Hij zet uiteen dat wordt verwezen naar twee veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Verzoeker zet zijn versie van de feiten die tot de veroordelingen hebben geleid uiteen en besluit dat uit de feiten geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid kan worden afgeleid. Naar zijn mening dient dit strikt te worden geïnterpreteerd en geldt niet elke veroordeling als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Verzoeker stelt correct vast dat de verwerende partij om redenen van openbare orde/veiligheid van het land de aanvraag om machtiging tot vestiging heeft verworpen. Waar verzoeker meent dat hij geen ‘gevaar’ is voor de openbare orde of nationale veiligheid is het middel niet dienstig aangezien in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en dit evenmin wordt vereist in artikel 3, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet. Het volstaat dat de betrokkene “geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”. De verwerende partij heeft op grond van zijn beslissingsbevoegdheid geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot vestiging dient te worden verworpen omdat verzoeker de openbare orde/veiligheid van het land heeft geschaad. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar twee strafrechtelijke veroordelingen. Deze veroordelingen worden niet betwist door verzoeker. De verwerende partij hecht in het bijzonder belang aan het recente karakter van de feiten en aan de laatste veroordeling voor het namaken of vervalsing van een paspoort waarvan verzoeker gebruik maakte in het verleden. Waar verzoeker stelt dat hij met betrekking tot de verkeersinbreuken zijn ‘lesje’ heeft geleerd en dat hij met betrekking tot de tweede veroordeling “nooit gepoogd (heeft) zijn identiteit te verbergen”, doet hij geen afbreuk aan het feit dat hij tot tweemaal toe strafrechtelijk is veroordeeld: in 2014 wegens verkeersovertredingen en in 2018 wegens het gebruik maken van een vervalst paspoort en bijgevolg de openbare orde heeft geschaad. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, gebruik makend van zijn discretionaire beslissingsbevoegdheid, heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot vestiging dient te worden verworpen, nu verzoeker tweemaal werd veroordeeld. De verwerende partij benadrukt dat de feiten recent zijn en dat wat de laatste veroordeling betreft voor het namaken of vervalsing van een paspoort, verzoeker gebruik heeft gemaakt van dit paspoort. Het feit dat verzoekers raadsman op 26 februari 2019 een ‘verzoek tot aanpassing van de identiteit van verzoeker’ heeft ingediend, doet geen afbreuk aan de opgelopen veroordeling op 1 maart 2018 en het feit dat verzoeker in het verleden gebruik heeft gemaakt van het nagemaakt of vervalst paspoort.

De verzoeker maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 15*bis* van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voormeld artikel niet van toepassing is op zijn situatie aangezien hij gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een tijdelijke bescherming (artikel 15*bis*, § 1, 2° van de vreemdelingenwet). De aangevoerde schending van artikel 15*bis* van de vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN